

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 121/03-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 4. júna 2003 predbežne prerokoval sťažnosť MUDr. E. Ö., K., ktorou namieta porušenie svojich práv podľa čl. 19 ods. 1 a 2, čl. 35 ods. 1 a 3, čl. 46 ods. 1, 2 a 3 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu v Komárne sp. zn. 6 C 312/02 zo 4. decembra 2002 a uznesením Krajského súdu v Nitre č. k. 9 Co 7/03-16 z 31. januára 2003, a takto

r o z h o d o l :

1. Sťažnosť MUDr. E. Ö. v časti namietajúcej porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd **o d m i e t a** ako zjavne neopodstatnenú.

2. Sťažnosť MUDr. E. Ö. vo zvyšnej časti **o d m i e t a** pre nedostatok právomoci Ústavného súdu Slovenskej republiky na jej prerokovanie.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 15. mája 2003 doručená sťažnosť MUDr. E. Ö., K., D. (ďalej len „navrhovateľka“), ktorou namieta porušenie svojich práv podľa čl. 19 ods. 1 a 2, čl. 35 ods. 1 a 3, čl. 46 ods. 1, 2 a 3 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) uznesením Okresného súdu v Komárne (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 6 C 312/02 zo 4. decembra 2002 a uznesením Krajského súdu v Nitre (ďalej len „krajský súd“) č. k. 9 Co 7/03-16 z 31. januára 2003.

Navrhovateľka podala 5. novembra 2002 okresnému súdu žalobu o ochranu osobnosti proti MUDr. J. K. Tvrdila v nej, že MUDr. J. K. vo funkcii okresného štátneho lekára oznámil krajskému štátnemu lekárovi nepravdivé informácie, čo malo pre ňu závažné negatívne dôsledky. Na tom istom skutkovom základe a proti rovnakému odporcovi podala 11. novembra 2002 na okresnom súde „Návrh na rozhodnutie vo veci nemajetkovej ujmy v peniazoch“, pričom sa odvoláva na § 11 a nasl. a § 13 Občianskeho zákonníka.

Dňa 21. januára 2003 podala navrhovateľka ministrom vnútra trestné oznámenie na MUDr. J. K., ktoré bolo postupne odstúpené až Obvodnému oddeleniu Policajného zboru v Komárne.

Podanie navrhovateľky z 11. novembra 2002 okresný súd vyhodnotil ako návrh na konanie o ochrane osobnosti spojený s náhradou nemajetkovej ujmy a uznesením č. k. 6 C 312/02-11 zo 4. decembra 2002 konanie o ňom zastavil pre nezaplatenie súdneho poplatku. Sťažovateľka toto uznesenie napadla odvolaním 23. decembra 2002. Krajský súd uznesením č. k. 9 Co 7/03-16 z 31. januára 2003 potvrdil uznesenie okresného súdu č. k. 6 C 312/02-11 zo 4. decembra 2002. Navrhovateľka uznesenie krajského súdu napadla 23. marca 2003 dovolaním, o ktorom nebolo do podania sťažnosti podľa čl. 127 ústavy ústavnému súdu rozhodnuté.

Navrhovateľka tvrdí, že krajský súd nemal konanie zastaviť, ale prerušiť podľa § 109 ods. 1 písm. b) a c) Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), lebo vedel a mohol vedieť, že vo veci bolo podané trestné oznámenie, o ktorom sa koná. Krajský súd nemal riešiť otázku, ktorá sa riešila na základe trestného oznámenia a od ktorej záviselo i jeho rozhodnutie.

Navrhovateľka tvrdí, že v jej podaní okresnému súdu z 3. novembra 2002 zatiaľ nebolo právoplatne rozhodnuté.

Navrhovateľka sa domáha deklarovania porušenia svojich uvedených práv uznesením okresného súdu č. k. 6 C 312/02-11 zo 4. decembra 2002 a krajského súdu č. k. 9 Co 7/03-16 z 31. januára 2003, zrušenia týchto uznesení a priznania primeraného finančného zadosťučinenia vo výške 3 mil. Sk.

II.

Pre rozhodnutie ústavného súdu boli v danom prípade zvlášť významné nasledovné ustanovenia ústavy:

čl. 48 ods. 2: „Každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.“

čl. 127 ods. 1: „Ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.“

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho

sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. „Návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania“ [§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde (III. ÚS 14/03)].

III.

V sťažnosti je jasne oddelený petit od jej ostatných častí. Ústavný súd je podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde viazaný návrhom na začatie konania. Viazanosť ústavného súdu návrhom sa vzťahuje zvlášť na návrh výroku rozhodnutia ústavného súdu (petit). Ústavný súd teda môže rozhodnúť len o tom, čoho sa navrhovateľka domáha v petite svojej sťažnosti, a ostatné údaje pokladá za súčasť jej argumentácie.

Mimo petitu sťažnosti navrhovateľka uvádza aj svoje podanie okresnému súdu z 5. novembra 2002 vo veci sp. zn. 4 C 66/02, o ktorom sa však nezmieňuje v petite. Preto o ňom ani ústavný súd nerozhodoval.

Navrhovateľka sa podľa vlastného tvrdenia obrátila v novembri 2002 na okresný súd. Polročná doba, ktorá uplynula medzi novembrom 2002 a podaním sťažnosti ústavnému súdu, je v okolnostiach prípadu príliš krátka na to, aby v nej mohlo dôjsť ku zbytočným prieťahom v konaní majúcim charakter porušenia základného práva navrhovateľky podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (III. ÚS 102/02). Okresný súd a krajský súd navyše vo veci urobili viacej úkonov. Preto je sťažnosť v časti namietajúcej porušenie práva navrhovateľky na prerokovanie jej veci bez zbytočných prieťahov zjavne neopodstatnená.

Vo veci navrhovateľky vedenej na okresnom súde pod sp. zn. 6 C 312/02 a na krajskom súde pod sp. zn. 9 Co 7/03 podala navrhovateľka dovolanie proti rozhodnutiam o zastavení konania. To znamená, že o veci, s ktorou sa obrátila na ústavný

súd, v súčasnosti koná všeobecný súd. Podľa zásady subsidiarity zakotvenej v čl. 127 ods. 1 ústavy je právomoc ústavného súdu daná len vtedy, keď o namietanom porušení základných práv a slobôd nie je oprávnený konať všeobecný súd: „Ústavný súd Slovenskej republiky zásadne nie je oprávnený prijať sťažnosť na ďalšie konanie, ak existuje všeobecný súd, ktorý v súlade so všeobecnou právomocou podľa čl. 142 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky má aj zákonom vymedzenú právomoc konať o ochrane konkrétneho základného práva alebo slobody. Prijatie takej sťažnosti vylučuje nedostatok právomoci Ústavného súdu Slovenskej republiky vyjadrený v čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky ako princíp subsidiarity“ (II. ÚS 130/02). Navrhovateľka vidí porušenie svojich práv v zastavení konania pre nezaplatenie súdneho poplatku, proti ktorému sa v súčasnosti bráni dovolaním. Je vylúčené, aby vo veci konal zároveň všeobecný súd aj ústavný súd. Preto bolo potrebné odmietnuť sťažnosť okrem časti týkajúcej sa námietky porušenia práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov pre nedostatok právomoci ústavného súdu.

Z uvedených dôvodov rozhodol ústavný súd tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 4. júna 2003